

‘Onder de Boschboom’

Roze sokken

Zo eens per maand breng ik een bezoek aan de openbare bibliotheek. Ik bekijk er de mensen, loop wat rond tussen de rekken en mompel nu en dan een boektitel: ‘Waarom maagzuur goed voor je is’, ‘Kijken in de ziel’, ‘Mijn partner raakt de weg kwijt’, en meer van die dingen. En zo stapte ik daar weer rond op die verloren dinsdagavond, totdat mijn oog bleef haken bij het boek ‘Uitweg’. Want kort tevoren was Boukje gestorven. En met het bekende grapje van Voltaire had ze afscheid genomen: ‘We houden van het leven, maar ook het niets heeft zo zijn goede kanten.’

Op de laatste maandagmiddag van haar leven was ik bij haar, we dronken thee met rum. ‘Je weet het’, zei ze, ‘volgende week om elf uur, dan is iedereen hier. Om half twaalf moet het gebeurd zijn, soms duurt het wat langer.’ Tja, want hoe zat het met Boukje - ze kon steeds moeilijker ademen en slikken, en ‘het niets’ leek haar zo zoetjesaan geen slechte keuze. En toen ik een week later netjes op tijd bij haar aanwezig was, kende ik haar woonkamer al niet meer terug: een hoog bed met het hoofdeind tegen de muur geschoven, en daaromheen een partij witte kuipstoeltjes, van die plastic dingen van twee ons. En wat lag ze er toch vrolijk bij in dat korenblauwe huispakje met die roze sokken - alsof ze vast een voorschotje wilde nemen op de vreugden in het paradijs. Het was nu alleen nog wachten op ‘de schoonzoon uit het noorden’. Maar toen die eenmaal kwam voorrijden, werd het stil en zocht iedereen zijn stoeltje. Voorzichtig traden nu ook een dame en een heer naar voren; Boukje draaide haar hoofd langzaam wat opzij en met kalme interesse bekeek ze wat die twee uit hun lederen tassen tevoorschijn haalden. Afijn, na korte tijd was het dan zover. Eerst wat gefrummel met een infuus, zoals dat gaat; meteen daarna een stevig slaapmiddel erin; even gewacht; dan een middel dat de adem doet stokken - en vijftien minuten later: alles voorbij. En daar sta je dan toch van te kijken, ik bedoel, dat het leven in luttele minuten uit ons wegvloeit, echt een fluitje van een cent. Boukje wilde overigens alleen een crematieplechtigheid - niet ook nog eens in de kerk, had ze gezegd, twee keer feest is een beetje veel. Maar haar oproep om ‘veel te wenen’ had mooie resultaten opgeleverd, vooral bij oud-collega’s leek de tranenvloed niet te stoppen. Anderen huilden juist weer minder, die vonden dat Boukje te gretig was geweest - die zag je denken: Boukje wilde van ons af!

Maar gelukkig mag iedereen denken wat hij wil. En als u zelf nog eens gekieteld wordt door een vaag verlangen naar de dood, dan is het boek ‘Uitweg’ van Boudewijn Chabot best aardig om eens door te bladeren. Het is geschreven voor zowel de doe-het-zelver als voor degenen die liever wat geholpen wordt. En wanneer u eenmaal zover bent, doe dan vooral ook iets met kleur - denk aan Boukjes roze sokken. Het maakt het leven zoveel lichter.

André Beks

‘Onder De Boschboom’ is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl